

MISSZIÓI LAPOK

I. KÖRLEVELE

A POGÁNYOK ÁDVENTJE

Talán még nem is gondoltunk arra, hogy milyen nagy jelentőségű az Advent. A világ minden népének az életét meghatározza az a körülmény, hogy volt-e adventje, vagy nem. De nem csak a népek, hanem az egyes emberek sorsa is ettől függ. Nézzük a következőkben, hogyan alakul a népek sorsa aszerint, hogy volt-e adventjük, vagy nem.

1. A zsidók adventje. Önáluk a legtermészetesebb az adventi várakozás, hiszen az Ószövetség lépten-nyomon hirdeti, hogy eljön a Messiás, az Úrnak a Felkentje s új rendet terem a földön. És ez a várakozás jelentett számukra mindent: a fogságban ezzel vigasztalódtak, a terheket ez könnyítette meg számukra, ebben a reménységben tudták elhordozni a gyalázatot, szégyent is. Ilyenkor mindig arra gondoltak: majd eljő a mi igazi királyunk, Jakve Felkentje a Messiás és Ő majd mindenért kárpótol bennünket. Ezért gondolták, hogy a Messiás úgy fog majd eljönni, mint valami nagy uralkodó, aki Izrael minden ellenségét megszegyenyíti és elpusztítja. És ezért nem tudták felismerni a szelíd Bárányban, az Úr Jézusban a Messiást.

S ma is ebben az adventi várakozásban él a „hívő” zsidóság. Szerintük még nem jött el a Messiás, mivel az ő emberi elgondolásuk szerint lehetetlen, hogy az a szelíd Bárány, ki meghalt értünk a Kereszten. S ma is ez a reménység fűti őket: majd jő a Messiás és akkor jaj lesz Izrael nyomorgatóinak. Nemrégiben utazás közben beszélgettem egy „hívő” zsidóval. A héber Ószövetségben mutattam neki, hogy szelíd Bárány volt a megígért Messiás s valóban várható még az Ő eljövetele, de az már a második lesz

s akik nem fogadták el az elsőt, azok számára valóban rettenetes lesz a második eljövétel. Megdöbbenő volt, ahogyan nem akarta elfogadni a saját szentkönyvük bizonyosságait s elválásunkkor zavaimra: „eljön a Messiás!” azt felelte: „Bár már jönne!” S nem tudja, hogy az az eljövétel rettenetes lesz számukra, ha addig nem fogadják el a minden ember bűnét eltörölő Bárány Messiasát. Ime, a Krisztus előtti és Krisztus utáni zsidóság életét mennyire az adventi várakozás határozza meg...

2. A keresztyének adventje. A keresztyénséget is meghatározza az adventi. De számukra sokkal többet jelent, mint a zsidóság számára. Mert amíg a zsidóság adventje csak jövőbe tekintő — és minden valószínűség szerint — hamis várakozás, addig a keresztyénség adventje nem csak jövő reménység, hanem mindenekelőtt a múlta visszatekintő boldog emlékezés, amikor elhangzott és beteljesedett a drága íge: „Örülj nagyon Sion leánya, . . . ímé jön néked a te királyod, igaz és szabadító Ő, szegény és számárháton ülő.” (Zak. 9:9) És az az emlékezés drága bizonyosság is: van valami konkrét pozitívumunk is az első adventben, amelynek csodás valóságánál bizonyosság tölti el szívünket a jövő második adventra is. Az Úr első adventje oly csodálatosan beteljesedett s bizonyosak vagyunk már csak ezért is a következő második adventje felől.

És így tekint előre a keresztyénség az Úr Jézus elkövetkező nagy adventjére. Ez a várakozás és reménység kell, hogy betöltsé szívét. Boldogan gondol arra, hogy az a második advent is olyanforma csodálatos valami lesz, amilyenek s Szentírás szí-

lárd ígéje hirdeti. S az igazán keresztyén embert egész életében, magatartásában meghatározza az a tény, hogy vár Valakire, aki még ma itt lehet . . . S éppen az a tény, hogy Valaki még ma itt lehet, szükségessé teszi sok egyéb mellett azt, hogy gondoljunk a pogányok adventjére is.

3. A pogányok adventje. Valóban, a pogányok egész életkörülményét is meghatározza az advent. Éppen azért, hogy hiányzik az ő életükből. Hiányzik már akkor, ha a múltjukba néznek. Soha még nem hallottak arról, hogy eljött Valaki őreztük is. Nem hallották az édes „jóhírt”, evangéliumot: Született néktek ma a Megtartó . . .!” Megmagyarázhatatlan vágyódásában még soha nem borulhatott le az egyetlen szabadulás helyénél, az Úr Jézus keresztyének a tövében, hogy a bűnbánat csendes könnyei a bűnbocsánatnyerés örömkönnyeivé változzanak. Oh, nem a „kultura” hiánya az, ami miatt ők sötétségben élnek, tengődnek! Olvass csak missziói leírásokat s megdöbben lelki és testi elesettségük, — de nem sokkal nyomorultabb náluk egy úgynevezett „kultúrember” sem a maga hitelenségében. Minden elesettségünkben ott sír a lélek adventi vágyódása Valaki után, aki számukra is eltörli a bűnös multnak a felhőt (Ézs. 44:22.) Lehetetlen bálványimádásaikban, a hitetlen kultúrember babonás szokásainál is nyomorultabb babonáikban tétován keresik az egyetlen Valakit, akiről már Augusztinus az azt mondotta: a Te képedre formáltál bennünket és nyugtalan a mi szívünk mindaddig, amíg meg nem nyugszik Tebened.

A pogány ember adventnélkülsége teszi céltalanná és remény-

telenné az életet is számukra. dig, míg nem tudod, hogy „új Hiszen az ember élete az Úr Jézusban megbékélést találó, Őt (II. Pét. 3: 13.) visszaváró adventi hit nélkül értelmellenek látszik: „a teremtett világ hiábavalóság alá vette.” (Róm. 8: 20) Igen, ilyen hiábavalóságnak látszik a bölcső—koporsó—kevés öröm—sok szomorúság—halál ismétlődő láncolata, ad-

egyet és új földet várunk... S ezért a céltalan, szomorú, adventnélküli pogánysággá felelős a már adventet ért és második adventet váró hívő keresztyénség. Mert vádol bennünket egész eddigi tengődésünk és vádol jövő nélküli, céltalannak látszó életünk.

Amint minden embernek és minden egyes népnek az élete, úgy az ő életük akkor nyer értelmet, amikor majd ők is beletartoznak abba a nagy tömegbe, amelynek számára minden, de minden, — mult, jelen és jövő — megoldódik ebben a sóhajban: „Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” (Jel. 22: 20.)

Győri János.

A magyar külmisszió döntő órája

Ez a cím még azoknak is merésznek látszik, akik csak távolabbról szemlélik a magyar külmisszió ügyét. Akik pedig ennek mai helyzetét alaposabban ismerik, azok számára mosolyogatóan együgyűen vagy propaganda-szólamként hangzik.

Ha az eddig történeteket, főként pedig a nem történeteket, a mulasztásokat, a mulasztási bűnöket nézzük, akkor jogosan mondhatjuk emberi ítélettel: még a kezdet kezdetén is alig vagyunk. De ha engedelmesen figyelünk Isten ujjmutatására és a Lélek segítségével — túl minden emberin — az Ur munkáját világosabban igyekszünk meglátni, akkor talán észrevesszük azokat a jeleket, amelyek a fenti cím időszerűségét hirdetik.

Megpróbálunk ezek közül néhányat ide vázolni.

A magyar ébredés ügye az evangélikus egyházban minden emberi munkától függetlenül, sőt a legtöbbször éppen annak ellenére csodálatos erővel és terjedelemben bontakozik ki. A legjobb hírforrásokkal rendelkező és a legmesszebbre tekintő ember sem tudja már látómezejében összefogni mindazt a sok aprobeb-nagyobb lángot, amelyet a Lélek tüze egyházunkban ébresztett.

Az ébredező egyháznak és a felébredt lelkeknek egyik legfontosabb ismertető jele, hogy »új meg új gyümölcsöt teremnek«, (Ezékkiel 47,12.) A legelső gyümölcsök egyike feltétlenül az, hogy a felébredt ember nem tartja meg a maga tulajdonának a ingyen kegyelemből kapott lelki ajándékokat, főképen az életet hirdető és az életet jelentő evangéliumot, örömhírt, hanem igyekszik továbbadni azoknak, akiknek Isten azt szánja és akik azt éppen ezért esengve várják.

Az ébredések története törvényszerűen bizonyítja, hogy ahol ez a továbbadás nem történik meg, ott megtörnek hamarosan a belső erők és az engedetlenektől elvétetik az evangélium ajándéka. A gyümölcstelenek — Jézus ítélete szerint — kivágattatnak. A magyar evangélikus ébredés további terebélyesedésének és erősödésének tehát előfeltétele, hogy egyházunk ne rejtse véka alá, ne tekintse »ragadománynak«, amit Isten kegyelméből kapott, hanem teljesítse a missziói parancsot és terjessze az örömhírt befelé és kifelé egyaránt.

A magyar ébredések története szomorúan példázza, hogyha az evangélium terjesztése csak **egyirányú** és csak **befelé** történik, akkor milyen megdöbbentően hamar kiég vagy megzúpul az ébredés. Északi evangélikus testvéreink egyházi élete pedig tündöklően mutatja, hogy milyen csodálatosan száll a kegyelem azokra, akik a missziói parancsban élhangzó elkötelezést, hogy a tanítványoknak **minden nemzetnek** hirdetniök kell az evangéliumot, nem szűkítik le szűkkeblűen és kicsinyhitűen csupán a **saját** népükre.

Régi és gyakran hangoztatott igazság, hogy külmisszió nélkül nincsen belmisszió. De nálunk ez az elv mindeddig nem lett gyakorlattá. Ha most sem válik azzá, talán Istennek az egyházunkkal tett utolsó próbálkozását játsszuk el értetlenségünkkel és engedetlenségünkkel.

Amint az ébredés fellángolása nálunk szoros kapcsolatban van a népünkre zúduló nyomorúsággal, egyanúgy ebből ered a döntő óra bekövetkezésének másik félreismerhetetlen jele.

Egyházunk és a Misszióegyesület

A multban hajlandók voltak Magyarországon lelkipásztorok, presbiterek, gyülekezetek a külmisszió ügyét egyes emberek, vagy pedig a Misszióegyesület dolgának tekinteni. Talán meg is nyugtatta őket, hogy van Misszióegyesület és az ügyis törődik a misszióval.

A missziói parancs azonban nem a Misszióegyesületnek szól **elzár**ban, hanem az egyháznak és így minden keresztyénnek is. Misszióegyesületünk ennek tudatában végzi a maga munkáját. Ezt püspöki karunk előtt is kifejezte és kérte, hogy közöljék püspökeink kívánságait és észrevételeiket munkánkkal kapcsolatban, hogy a magyar evangélikus külmissziói szolgálat mindjobban fellendíthető legyen. Püspöki karunk azon meggyőződésének adott kifejezést, hogy egyházi érdekből az Egyesület eddigi működésének megfelelően folytassa teljes missziói munkáját, vagyis belmissziói és külmissziói munkáját. És kívánatosnak tartja egyesületi lelkész-titkári állás szervezését is. Egyházunk vezetőségének eme megbízása alapján, habár munkánk főrésze a külmisszió szolgálatából áll, a belmisszió terén is óhajtunk a jövőben tevékenykedni ott, ahol Egyesületünkre szükség van.

Egyesületünk újból megbízást nyert, hogy egyházunk külmissziói munkáját végezze. Ebbe azonban az egész egyháznak be kell kapcsolódnia. Szeretettel várunk azért minden lelkészt, tanárt, tanítót és egyházunk többi munkását is a Misszióegyesület tagjai sorába. Várjuk egyházunk presbitereit is. Várjuk gyülekezeteink népét és ifjúságunkat. Sőt kérjük, hogy a presbitériumok is foglalkozzanak azzal a kötelességükkel, hogy mit tehetnek a külmisszió érdekében és milyen évi összeget tudnak a külmisszióra felajánlani? Gyülekezeteknél nem elégedhetünk meg ugyanis az évi 10 forint tagsági díjjal, amit egyes tagok fizetnek.

Az érdektelen népek mélyenlátó, tárgyilagos íróinál gyakran találkozunk azzal a megállapítással, hogy a mai nagy nemzetközi viták mögött állami, népi, eszmei imperiálizmus húzódik meg. Éppen ezért a vitákban főszerepet játszó népek misszionáriusait ugyanúgy, mint az első világháború után, nagyfokú bizalmatlansággal fogadják mindenfelé, de különösen azokban az országokban, amelyek e népek hatalmi jogköre alatt voltak, vannak, vagy a jövőben lehetnek.

Ez a bizalmatlanság szóba sem jöhet a világ legjobban megképzett fiaival szemben, akik Krisztus szerelmétől szorongatva a megfeszített és feltámadt Megváltót hirdetni mennek közéjük. És ki tudná jobban, mi az anyagi, a szellemi és a lelki nyomor szörnyősége, mint akit ezeknek legmélyéről emelt ki Krisztus szeretete. Éppen ezért, ki tudna erről önfeledtebben, bizonyosátevőbb erővel beszélni, mint aki átélte ennek a szeretetnek csodáit.

Ugyanezen a jogon az evangélikus egyház különleges küldetést kapott a misszióra. Amint a magyarság a legkoldusabb és legmegterheltebb Európa népei között, az evangélikus egyházra is áll ez a többi magyar egyházhoz képest. A súlyos sebek, melyeket már kapott és amelyeket a közeljövő bizonyosan üt rajta, csak Krisztusban gyógyíthatók meg. Hogyne lenne megértőbb a Krisztust váró népeknek a sötét nyomorból az élet világosságába való vágyódása iránt az, aki napról-napra csodamódon csak Krisztus irgalmából él és akinek abban a pillanatban jaj, amelyikben nem prédikálja Krisztust.

De másrésről nem éppen annak az egyháznak feladata leginkább a csak Krisztust prédikáló külmiszió, amelynél az igehirdetés, de az egyházi élet minden más megnyilvánulásának középpontjában is Krisztus áll vagy kellene állania és amely lemond vagy le kellene mondania minden e világi emberboldogító törekvésről, csak hogy krisztuspredikálásától ne vonja el semmi és senki. És teszi ezt még akkor is, ha ezért belülről és kívülről egyaránt »az élet leszűkítésének« vádia éri. Ez az útja az ige hirdetése végett a török szultánhoz is elmenni kész Luthernek. Ez az útja Livingstone Dávidnak és Moffat Róbertnek — Afrika helsejébe. Ez az útja Egede Jánosnak az eszkimók örökjég hazájába, Eliot Jánosnak az indiánok közé, és ez viszi Morisson Robertet és Hudson Taylort Kínába, Kanamori Pált Japánba, és Ziegenbalg Bertalant Indiába, mint úttörő misszionáriust.

És ez volt a mi egyke-misszionáriusunknak, Kunos Jenőnek is az útja. Nem csodálatos és nagyon elgondolkoztató az, hogy a mai Magyarország területéről kiment misszionáriusok közül csak ő élte túl a háborút? Vagy az, hogy amikor csaknem minden más nép fiának abba kellett hagynia a munkát, ő megszakítás nélkül szolgálhatott? Talán mindez azért történt, hogy minél gazdagabb lélekkel térhessen vissza ebbe a szegény országba. És talán azért lehetett aránylagos zavartalanságban oly hosszú ideig Krisztus tanúja Kínában, hogy igazi tanúja lehessen közöttünk is a megtartó és minden népet újjászülő krisztusi irgalomnak.

A sok készen kínálkozó mozzanat közül mégcsak kettőt emelünk ki utoljára, de nem utolsóként.

Minden magyarázat nélkül megkérdezzük: a népek és a magyar egyházak közül van e nép vagy van-e magyar egyház, melynek súlyosabb felelőssége, áldottabb küldetése és lehetősége lenne a **zsidó misszió** terén, mint a magyar evangélikus egyháznak.

És végül hadd sorozzuk ide azt a jelt is, hogy amikor a Misszióegyesület emberi látás szerint szétesett, munkásai kényszerültek abbahagyni tevékenységüket vagy áldozatai lettek a háborúnak, akkor küldött Isten valakit, aki nem szabadideje egy kis töredékében, de egész életében — ha kell itthon, ha arra van szükség, kint a missziói munkamezőn — kész végezni a külmisziói munkát minden föltétel nélkül.

Tartsunk bűnbánatot a külmiszió terén eddig elkövetett mulasztási bűneinkért, áldjuk a még mindig türelmes és pazar kézzel

Amikor külföldről hírt kapunk, vagy valamilyen folyóirat érkezik, mindig kérnek minket, hogy mi is számoljunk be munkánkról. Mit írjunk a külföld evangélikusságának? Mit szól a misszióhoz egyházunk népe, hogyan vállalják a felelősséget a lelkipásztorok és gyülekezetek? Mit szólna hozzá ifjúságunk?

És ki adja a szívét, az életét az Urnak, hogy elinduljon a misszió mezejére? Gy. V.

8000 misszionárius útrakészen

Maga a szám lázít. Hász magyarországi evangélikus egyházunknak mindössze 1 misszionáriusa van: Kunos Jenő. De hol az a boldog ország, ahol ily nagy a külmiszió iránti felelősség? Az Északamerikai Egyesült Államok protes'antizmusától jött a hír, hogy kerek 8000 misszionárius áll útrakészen, hogy elinduljon távolkeleti munkahelyére. A külmiszió történetében egyedülálló ez a tömegkirajzás, amely a messze Kelet és annak szigetvilága felé folyik.

Külön hajó áll a szállítás rendelkezésére. Az első szállítmány 400 misszionáriussal szeptember 11-én indult el San Franciscoból. Az elutazás előtti estén San Francisco több mint 100 protestáns gyülekezetének papjai és világiái tömeggyűlést hívtak egybe a városi operába, ahol az Egyesült Nemzetek konferenciája is tanácskozott. Az első szállítmány úticélja Kína és a a Filippi-szigetek. Az Északamerikai Külmisziói Tanács még újabb hajókat is be akar állítani a szállítás meggyorsítása végett. Az amerikai hatóságok is megígérték minden tőlük telhető segítséget. A második hajó indulását októberre tervezték. Erről még nem kaptunk hírt, de azóta már bizonyára újabb szállítmányok is indultak.

Hogyan lehetséges azonban ez a nagy szám? Hogyan bírják az egyházak ennek terheit hordozni? Erre vonatkozólag is közlünk néhány adatot. A washingtoni Keller emlékezetéről elnevezett lutheránus egyház vállalta egy kínai misszionárius évi költségeit: 1500 dollárt. A Fort Weine-i, Indiana állambeli Szentháromság lutheránus egyház egy másik kínai misszionárius eltartására évi 1200 dollárt ajánlott fel. Egy másik egyházközség első évben 1200, utána pedig minden évben 1500 dollárt vállalt egy japán

ajándékozó Istenünket, becsüljük meg a kegyelmi időt, áron is megvegyük a csodálatos alkalmakat, ne üldögéljünk, fecsegéssel ölvé az időt, ölbetett kézzel, hanem legyen vége hitelenségünknek és keményszívűségünknek, és teljesítsük a velünk való együttműködést és az Igének jelekkel való megerősítését ígéro Krisztusunknak missziói parancsát! (Mk. 16,14—20.) M.

KUNOS JENŐ LEVELEI

közül a legutolsót közöljük. Korábbi leveleit részben az Uj Harangszó, részben az Evangélikus Evangéizáció közölte. Szüleikhez intézett leveleiből kitűnik, hogy a hosszú háboru alatt Isten újabb két gyermekkel áldotta meg. Feleségével és négy gyermekével nagycsütörtök óta Hunnanban vannak, a finn missziói területén. A középtrópusi klimát 30—40 fokos meleget elég jól bírták az elmúlt nyáron. Hazaindulásra csak akkor gondolhatnak, ha az Amerikában várakozó 22 finn misszionárius, 8 régi és 14 új ember megérkezik és betanul. Erre előbb nem gondolhatnak, mint a jövő év elején. Gondoljunk rájuk sokat imádságban és támogatásuk adományainkkal mielőbbi hazajövetelüket.

Kedves Jó Szüleink!

Egy napokban vett értesítés szerint most már lehet küldeni leveleket Magyarországra is. Ezért megragadom az alkalmat, hogy hosszú idő után ezekkel a sorokkal bekapogtassak kis házuk ajtaján. Gréti egy levelén kívül még nem kaptunk hirt. Reméljük, hogy az utóbbi hónapokban is jól vannak mindnyájan és hisszük, hogy előbb-utóbb mindegyikükről bővebben hirt hallhatunk. Nekem is annyi mondanivalóm lenne, hogy nem tudom, hol kezdjek hozzá.

misszionárius költségeiként. Több ilyen adatot lehetne (még felsorolni. De akik kevesebbet tudnak csak áldozni, azok sem maradtak tétlenül. Az amerikai egyesült lutheránus egyház külmisziói folyóirata 1946. évi júl.—aug. egyesített számában 23 gyülekezet, ill. vasárnapi iskola szerepel, amely 50—250 dollárig terjedő összeget vállalt a misszionáriusok költségeinek fedezésére.

Es mily szemmel nézi mindezt az ország vezetősége? Hallottuk, hogy a hatóságok minden tőlük telhető támogatást megadnak. De hadd idézzük a megboldogult Roosevelt elnök szavait: »Elnökségem alatt bizonyosodtam meg affelől, hogy a legkiválóbb külföldön élő amerikaiak a Kereszt misszionáriusai. Megalázott az a tudat, hogy a külmiszió és a misszionáriusok értékét és nemességét csak ebben a legutóbbi időben tanultam meg kellően értékelni. Kínában való háború alatti bizonyágtételüket pl. nem lehet eléggé dicsérni. Bátorságuk megragadó, lelki erejük hős.es.«

Tudjuk, hogy Amerika a korlátlan lehetőségek országa. Aki azonban ismeri Isten országa törvényeit, tudja, hogy hit, szív és áldozatkészség kell ahhoz, hogy 8000 misszionárius álljon útrakészten. De nem lehet külön megjegyzést mindehhez fűzni, hisz a számok beszélnek maguk helyett.

Gy. V.

Utazóitkárunk szolgálata

Utazóitkárunk október 19-től november 3-ig vasmezei gyülekezetekben szolgált.

Mindjárt a szolgálata kezdetén alkalma volt a kemesesajjai egyházmegye lelkészi értekezletén együttlenni az egyházmegye lelkészeivel, akik a Misszió-egyesületbe való belépésükkel mind bizonyágot tettek arról, hogy felelőséget éreznek a misszió iránt.

Október 20-tól 27-ig Vásárosmiskén végzett evangéizációs szolgálatot, amelynek során egyik este Ézs. 6,8 alapján, a búcsúösszejevetelen pedig, a morzsaszedés után még egyszer hangzott a missziói parancs, amely minden hívőt kötelez.

Október 28-án Gércén esti istentiszteleten mutatta meg Isten ígéje a gyülekezet és az egyes ember missziói felelőségét. Ez a felelőség szólalt meg utána az imaközösség imádságaiban és az imaközösség tagjainak a Misszió-egyesület tagjai közé való belépésében.

Ennyi év után szinte nehéz felvenni a kapcsolatot. Az elzúgott vihar alatt úgy mi itten, mint Drága Szüleink odahaza, Isten kiterjesztett szárnya alatt oltalmat találtak. Nem tudjuk eléggé áldani Őt, hogy mindenek közepette megoltalmazott bennünket mindannyiunkat. Mi is az egész idő alatt munkálkodhattunk, jóllehet pár évre ott kellett hagynunk a sewi teológiát és az alatt az idő alatt a svédek egy állomásán, Hoangdsouban (Hwangchov!) munkálkodhattunk. Most már közel fél éve annak, hogy itten vagyunk. A szép hunani természethez hamar hozzászoktunk, sőt megszerettük azt. Sokkal gazdagabb vidék itt fában, mint azokon a helyeken, ahol eddig voltunk. — A nyári forráságon is csodálatosan átszűrte bennünket az Isten. A nehézkes és drága utazási helyzet következtében nem gondoltunk arra, hogy hűvösebb helyen töltsük a nyarat. Utólag látjuk, hogy ami azelőtt lehetetlennek látszott, azt most Isten csodálatos módon lehetségessé tette. Olyon hűs nyárban volt részünk, amilyent azelőtt nem sokat éltünk. A júniusi kezdeti kánikula után július különösen hűs volt, a sok nyári eső következtében. Augusztus elején egyszer a hőmérő 37 fok Celsiusot mutatott, de különben máskor mindig 30—36 között változott éjjel-nappal egyaránt. A legmelegebb nap szeptember elején lepett meg bennünket, amikor egyszer még délután 5 órakor is 38 fokot mutatott a hőmérő a verandán, a szobában sem volt sokkal kevesebb. Ezekben a napokban megint hűsebb van, tegnap este a szobában 32 fokot mértünk. Álmatlan éjszakánk sem volt sok, bár néha a gyerekek a padlóra tett gyékényen aludtak, mert így könnyebben találtak olyan helyet, ahol a levegő mozgott egy keveset. Forró vízzel való lemosás lehűsített bennünket, természetesen napjában többször kell alsóneműt váltani. A gyerekek közül különösen Hófehérke nem törődött a meleggel. Ő éppen olyan eleven volt, mint máskor. A többiek egy kicsit többet szenvedtek az apróbb kiütésektől, ami együtt jár a meleggel és izzadtsággal. — Jóllehet a folyó közel van hozzánk, sőt néha az udvar kerítéséig emelkedett a kiöntés, még sem gondoltunk fürdésre, úszásra, mint odahaza teszi az ember. Egyszeri fürdés kiütéseket, bőrbetegséget és nagyhasú betegséget okozhat. Ezért a gyerekek sohasem járhatnak mezítláb, jóllehet szeretnének. (Másképpen furcsának tűnik fel, hogy semmi bajunk sem történt, amikor öreg Väinö Kantele bátyámmal — aki egy évvel fiatalabb a papánál, — kenderből font szandálban néha bokáig érő sárban gázoltunk a rossz kínai ösvényeken és a rizsföldek között, amikor a tavaszi záporok híg kásaszerűvé változtatták az édes kínai anyaföldet.) Az itteni éghajlat alatt nehéz bőrcipőben járni, bár megpróbáltam, már t. i. ha valaki hosszabb útra indul. Kender-, vagy szalmaszandál, ruhából készített szandál sokkal jobban megfelel a célnak. A bőrcipő felégeti a lábat, sőt egyszer még a körmeimet is leszedte. A kislábú kínaiaknak nincs akkora kaptafájuk, mint amilyent az én nagy lábam igényel. Azért ritkán vannak olyan cipőim, amelyekben járhatok anélkül, hogy szögek, vagy valami más ne kellemetlenkedne. Télen még mindig olyan lábbelikben járok, amit a papa csinált. Olyankor nincs is kellemetlenségem. Csak hogy itt a tél nem tartós, jóllehet csipős napokban nincs hiány sokszor. — A mellékállomásokra rendszerint gyalog megyek, vagy megyünk, ha többen vagyunk. Néha ladikot is használunk, ha akadnak más utasok is, különben nem lenne kifizető. Közel s távolban nincs autót, így autóbusz sem. A régi utakat a háború alatt felásták. A gőzhajóból csak akkor van hasznunk, ha messzebbre kell mennünk, ami ritkán történik meg. Lényeges változás várható a jövő tavaszig, akkorra talán már több autót elkészül. Most még bicikliből sem sok haszon lenne, mert az agyagban minden eső után bennragadna az ember. Amit nem lehet vízen szállítani, — víziútakból Kínában nincs hiány — azt vállon rúdon cipelik, 50—60 kilót, sokszor hetekig tartó úton. Természetesen az ilyen szállítás igen drága. Némely helyen ló, öszvér hátára teszik a terhet, kocsit senki sem látott, legfeljebb talicskát. — Mikor útra indulok, akkor az esernyő épen olyan nélkülözhetetlen számomra, mint volt régebben a kínai katona számára. Ha elázna az ember, akkor nem volna

Október 29-én Mesteriben megmutatta az Ige, hogy az Ur szenvedések által is továbbterjeszti az Ő országát, mint az István vértanú körül támadt üldözésnél az Antiochiában szétszórt atyafiak által.

Október 30-án Nagyköcskőn délután a lányok közössége volt együtt. Este a zsúfolt imaházban reformáció ünnepének előestéjén Ján.3.16. Istennek irántunk való szeretetét tolmácsolta.

Október 31-én, reformáció ünnepén, öröm volt látni itt is, ott is egy-egy embercsoportot, a Somlyó-hegy felé közeledni. A környező filiák népe ment KisSomlyóra templomba. Itt is hangzott az Ige üzenete a reformáció népének a felelősségéről. D. u. külön összejövetelen állt a gyülekezet előtt egyházunk külmisziói helyzete.

Alsóság volt a következő gyülekezet, ahol november 1-én először a templomban esti istentiszteleten, utána az iskolában vetített képes előadás keretében hangzott a misziói parancs.

November 2-án Sárváron először Dr. Bogár Imre testvérünk lakásán bibliórán vett részt utazótítkáruk. Utána itt is vetített képes előadás szemléltette a miszió munkáját.

November 3-án délelőtt Nagyszimongyiban istentiszteleten irányította Isten igéje a gyülekezetet szemét a minden halmok közül kiemelkedő Sion hegyére, mint az egyház előképére, amelyhez önzölni fognak a pogányok. A mi kötelességünk ennek előmozdítása életünk, imádságaink és adományaink által. Délután Cellőmőlőkön az imaközösség összejövetelén vett részt utazótítkáruk. Este itt is vetített képes előadás volt.

November 17-én Mogyoród filiát és Főt anyagyülekezetet látogatta meg utazótítkáruk. Mogyoródon délelőtt istentiszteleten szolgált, délután misziói előadást tartott a templomban. Főten este vallásos est keretében tartott előadást.

*

Utazótítkáruk 1946 okt. 15-től kezdve Nagytarcsán a Népfőiskolán lakik családjával együtt. (Két gyermekük van.) Felköltöztetésük nemcsak azért vált szükségessé, mert helyét át kellett adnia az utódjának, de azért is, hogy Budapesthez közel legyen és egyben gondját viselje a misziói iskoláknak: a Népfőiskolának.

Ezúton is kérjük a gyülekezeteket, hogy vegyék igénybe misziói előadásait, vetített képes, ismeretterjesztői és evangélikációs szolgálatait. Címe: Weiler Henrik ev. misziói lelkész, Nagytarcsa, Pest m.

könnyű ruhát cserélni, mert mindig csak a legszükségesebbet viszem magammal, ami belefér az aktatáskámba. Annyi felszereléssel egy hétig tartó úton is ki tudunk jönni. A közelebbi állomásokról aznap vissza tudok fordulni. — Közel egy hete annak, hogy hatan az új misszionáriusaink közül megérkeztek. 4 napi utazás után. De most már öten tovább is mentek Tzelibe. Tegnap délután indultak. Ki tudja, hogy hány napig tart a száz kilométeres út. Felfelé a ladik lassan megy, mert a víz erősen folyik. Tzelitől Tayung felé, ahol a harmadik állomás van, vízesésekben sincs hiány. Jelenleg rajtunk kívül itt van két misszionáriusnő és a most érkezett 57 éves lelkész, Flink Arvid. A második csoportban jövő Dr. Ahde orvosnő a jövő héten érkezik 3—5 kollegával; abból a csoportból is csak egy marad itt, t. i. az orvosnő. A többiek Tayungba vagy Tzelibe mennek munkahelyükre; az újak Tzeliben tanulnak majd kínaiul. Mikor érkezik a harmadik és negyedik csoport, még nem tudjuk. Összesen 22-en jönnek, közülük 14 új, először jön. — Magunkról most keveset írtunk. A gyerekek és Lia úgy érzik magukat, mint azelőtt. Most hogy a meleg elmúlóban vannak, még azok is kezdik megszédni magukat, akik a meleg idő alatt többet szenvedtek, t. i. a kisebbek. Igazán szeretnénk többet hallani hazulról. Reméljük, hogy nemsokára Magyarországról is olyan bőven jönnek a levelek Kína felé, mint északi rokonainktól, ahonnan egy légipostai levél 23—25 nap alatt rendszerint ideérkezik. Sok-sok szeretettel csókoljuk mindannyiukat, kicsinyeket, nagyokat. Imádkozó szeretettel, ... Lia, Jenő, Gyerekek.

Talán nemsokára a Harangszó is megindulhat. Rendes postával 3—4 hónap alatt itt lehet. Ismerőseinket, kollegáinkat sok szeretettel köszöntjük. Ma reggel a Dun. Én. K. 417. énekét énekeltük.

A háboru és az evangélikus misszió

A háboru megrázkódtatásait nem kerülhette el a missziói munka sem. Minden más missziónál jobban megérezte a háborút az evangélikus misszió. Alig van a missziónak olyan területe, ahol a háboru változást ne hozott volna létre. A legközvetlenebbül volt érezhető ez a változás angol területen, ahol a háboru kitörésekor német misszionáriusokat internáltak. Ez a sors érte **Indiában** a Lipcsei-, Gossner-, Breklumi- és Basei missziókat; **Kelet-Afrikában** a Lipcsei, Berlini, Herrnhuti, Betheli, Neukircheni missziókat; **Dél-Afrikában** a Berlini, Hermannsburgi, Herrnhuti missziókat és a Hannoveri Lutheránus Szabadegyház misszióját; **Nyugat-Afrikában** a Bremeni, Baseli és Barmeni missziót és **Újguineában** a Neuendetelsai missziót, Amikor Németország megszállotta Hollandiát, **Hollandiában** ugyancsak internálták barmeni, baseli és neukircheni német misszionáriusokat.

Ugyanakkor azonban a nem német missziók mind zavartalanul folytathatták munkájukat, így **Indiában** 1. az Unit. Lutherán Church in Amerika, 2. American Lutheran Church, 3. a Dán Misszió, 4. a Svéd Egyházi Misszió, 5. a Missouri Synod, 6. a Svéd Közösségi Misszió, 7. a Santal Misszió, 8. a Dán Pathan Misszió; **Kelet-Afrikában** az Amerikai Augustana Synod, Svéd Közösségi Misszió és Dán Herrnhuti Misszió; **Dél-Afrikában** a Svéd Egyházi Misszió, Norvég Misszió, Amerikai Norvég Egyházi Misszió; **Nyugat-Afrikában** a Finn Misszió, az Unit. Lutheran Church és Amerikai Lutheránus Testvéregyház Missziója; **Újguineában**: az American Lutheran Church munkája.

Helyükön maradhattak még mindenütt a Baseli Misszió svájci, a Barmeni és Neukircheni Misszió holland, a Hermannsburgi és Hannoveri Szabadegyházi Misszió délafrikai állampolgár misszionáriusai.

Madagaszkár szigetén a norvégek képviselik az evangélikus missziót, akik mint szövetségesek helyükön maradhattak. Így ott semmi változást nem hozott a háboru.

A misszionáriusok távozását természetesen megéreztek a gyű-

A magyar külmisszió vértanúi

A háboru óriási pusztítása csak most látszik meg valójában, mikor szennyes hullámai visszahúzódnak és hasztalan keressük szeretteinket. Sokakat elsodort. Köztük van a külmisszió egyik tagja is Molnár Mária ref. diakonissza-misszionáriusnő. Mánusz szigeten dolgozott az ember-évökből lett kannibálok között. Egyes híradások szerint 1943-ban történt japán partraszállás alkalmával valamennyi fehér és félvér misszionáriust hadihajóra vitték és ott legépfegyverezve a tengerbe dobták őket. Szám szerint 12, kik között lenne a magyar Molnár Mária is. Szinte érthetetlen, hogy japánok így bántak volna el a magyar és német misszionáriusokkal. Valóban csak az a magyarízatunk lehet, amit egyik japán mondott volna, hogy ez a harc nem is annyira japán és az angolszászok harca volt, mint inkább a sárga faj küzdelme a fehér faj ellen és így mindenkinek pusztulnia kellett, aki fehér volt.

Ha ezekre a kijelentésekre gondolunk, akkor csodálkozva állunk meg Kunos Jenőék előtt és többszörösen hálát adunk Istennek, hogy legalább ők és Babos Sándorék életben maradtak. Molnár Máriaért pedig hálát adunk Istennek, mert tudjuk, hogy »akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak.«

★

Dr. Cseszkó József és felesége — akikről eddig nem tudtunk, hogy orvosi szolgálatban állottak — 1931-ben mentek ki a holland ref. egyház és állam megbízásából Keletindióba. Sangi szigeten, a taroenai kórházban dolgoztak. Egy holland orvos küldte Dr. Cseszkó édesanyjának Hódmezővásárhelyre a szomorú hírt: »Dr. Cseszkó 1944 tavaszig Taroenában kitartott munkájában, akkor a japánok fogságba vitték Minakarsába, Toudano nevű községbe, ahol egy bombázás következtében megsérült és ettől meghalt. Felesége (Haday Emma) Taroenában maradt és a bennszülött fejedelmekkel együtt kivégezték a japánok. (lefejezték). A négy gyermekét egy bennszülött asszony megmentette és később repülőgépen Ausztráliába vitték.« (Hajnal) A vértanúk vére magvetés!

A vértanúk sorában emlékezzünk meg a külmisszió itthoni hősi halottairól is, kik között első helyen *Drenyovszky János* ev. lelkész testvérünk-ről, a Missziói Lapok kiadóhivatalának

lékezetek, de ezek a gyülekezetek már mind a cseosmökörön túl voltak. Az első világháború óta minden misszió igyekezett a gyülekezeit önállóságra nevelni, bennszülött egyházakká szervezni és a vezető helyeket bennszülött lelkészekkel betölteni. Így a misszionáriusok távozása után bennszülöttek vehették át a vezetést.

Az első világháborúig az evangélikus missziók a társulatok szűk keretei között mozogtak, egymástól elszigetelten. Sokszor még kölcsönös urvacsoraközösség sem volt. Azóta a missziók kiléptek eddigi elszigeteltségükből, más missziókkal munkaközösségre léptek, sőt közös egyházi szervezetbe tömörültek a közös hitvallási alapon. Ez a közösség nagy áldásnak bizonyult a háború folyamán, mert a távozók helyét átvehették a munkában maradó missziók.

A Lutheránus Világkonvent a háború kitöréséig is áldott munkát fejtett ki a világ evangélikusai közötti közösség ápolásával. A háború folyamán pedig felbecsülhetetlen szolgálatot tett. A római katolikus, az anglikán, a methodista stb. nemzetekfeletti világszervezetek mellett ez képviselte a lutheránizmus nemzetközi és nemzetekfeletti egységét. Az első világháborúban több esetben más egyházak tették rá a kezüket elárvult evangélikus missziók munkájára. Ezt most megelőzta a Világkonvent. Gondoskodott, hogy minden evangélikus missziót más, ott dolgozó evangélikus misszió vegyen át. Ha ez lehetetlen volt a sok munka nagysága és a munkások kicsiny száma miatt, mint Kelet-Afrikában, más evangélikus missziót hívott oda. Így hívta Kelet-Afrikába a Svéd Egyházi Missziót és az amerikai norvégeket.

(Folytatjuk.)

Misszióegyesületünk legsürgősebb tennivalói

1. Szoros együttműködés a vasárnapi iskolai mozgalommal. Kérésünk: minden vasárnapi iskolában havonta egyszer foglalkozzunk a külmisszióval. Anyag: »Vasárnapi iskolai vezető« lapban (Győr, Ráth Mátyas-tér 1. Előfiz. 1 frt.)

2. Tagok gyűjtése. Rendes tagsági díj évi 10 frt. Pártoló: évi 6 frt. Belépési nyilatkozat a titkárnál kapható.

3. Fiókegyesületek látogatása. Gyülekezetekben külm. előadások tartása. Weiler Henrik utazó titkár rendelkezésre áll. Hívjuk meg! Havonta egy bibliaórát szánunk a külmisszióknak. Anyag kérhető a központtól.

4. Körzeti konferenciák rendezése. Esperességek, kerületek vagy fiókegyesületek szerint.

5. Könyvmatos anyagot készítenünk havi összejövetelek részére.

6. Külföldi kapcsolatok felvétele. Már eddig is több külföldi missziói társulattal levelezünk.

7. Missziói perselyek terjesztése. Használt bélyegek gyűjtése.

8. Belmissziói munkákkal való szoros együttműködés.

9. Kunos Jenő hazajövetelének előkészítése.

10. Missziói lapunk terjesztése.

IRATTERJESZTÉS

Parasztróféta. Ruotsalainen Paavo regényes életrajza nov. 30-ig előfizetési áron előjegyezhető. Fve 24, kve 30

Oravala Agoston: Kaljoki vádlottat. Finnből fordította és történeti bevezetéssel ellátta Koren Emil. Részlet az északi ébredés történetéből. Ára 5 frt.

Turóczy Zoltán: Erőszakoskodóké a mennyeknek országa. Evangélikáció előadás-sorozat a vak Bartimeusról. Ára: 3 frt. A fenti kiadványok az Ev. Evangélikáció kiadásai.

Jer, örvendjünk keresztyének! Luther írásából mindennapi áhitatra. Összeállította K. Witte. Magyarra fordította: Szabó József. Ujharangszó kiadása. Ára: 22 frt., kve. 30 frt.

Ütmutató a Biblia naponkénti olvasásához 1947. évre. (A Losungbuch magyar fordítása) Félé kiadás.

Türmezev Erzsébet: Ragyogjatok szép csillagok. Félé kiadás, 118 lap. Csipkay Zoltán festőművész szép illusztrációival. Ára: 15 frt. Gyermekek számára apró történetek és mesék. Karácsonyra alkalmas ajándék.

Külmissziói iratterjesztésünkben: külm. történetek, tanulmányok, olvasmányok felnőtteknek és gyermekeknek kaphatók. Részletes felsorolást a köv. számunkban közöljük.

hűségese vezetőjéről kell megemlékezni. 1899-ben született. A Budapesten tartózkodó theológián végez 1923-ban, és D. Raffay Sándor püspök lelkésszé avatja. Külföldi tanulmányait Neuendettelsauban, Béthelben és Berlinben végzi. Mindentűt a misszió érdekli és annak csendes, de annál hűségesebb munkássá válik. Egy esztendei szügyi s. lelkészi éve után Kisztepe kerül vallástanítói megbízatással, amit 1924-től 1945-ben bekövetkezett haláláig oly hűséggel ellátott. Elettársa és három gyermeke hasztalan tusakodott az édesapa életéért, a kiütéses tifusszal legyengült szervezete nem tudott megbirkózni. Teljes öntudatban, az Ur iránti teljes odaadásban és hűségben távozott haza. Drenyovszky János missziói lélek volt. Az volt az osztályban gyermekei között. Csodálatos szeretettel tanított. Gyengéd szeretettel megeremtette a növendékek szülői és a hitoktató közti teljes egységét. Lelkiismeretes munkáját mindenki ismerte, missziói lelkületére vallott az is, hogy rábízta a zsidó-missziót. Lapunk sok munkával járó kiadóhivatalát zokszó és panasz nélkül évtizedeken keresztül hordozta. (1933—1945) Távozása mindnyájunk számára nagy veszteség. Munkáját, emlékét hálás szeretettel őrizzük és becsüljük.

*

Nem feledkezhetünk meg hűségese iratterjesztőnkéről: *Szelényi Károlyról* sem, ki hétről-hétre hűségese lélekkel terítette meg az Üllői-úti imaórák és konferenciák iratterjesztői asztalát. Nagy szeretettel és körültekintéssel fejlesztette és vezette az egyesület iratterjesztését. Budapest ostrománál sok más lakótársával kivégezték. Munkáját szerető hitvestársa folytatja. Áldott legyen Károly bátyánk halála és emlékezte.

*

Hüttl Armin budai vallástanár, Misszióegyesületünk választmányi tagja is az ostrom alatt vesztette életét. A ház lakóinak Istenben bízó hittel vízért ment. Önfeláldozó szolgálata közben sebesült meg. Az első segélyhelyen történt gyors operáció sem segített. 1945 febr. havában halt meg. Még mindig a budai Horvát-kertben pihen. Aldozatos szeretete a misszió örök példaképe.

Gyűjts tagokat a Misszióegyesületnek!

Küldi: Evang. Misszióegyesület
Budapest, XII. Bőszörményi-út 5/a.

Imádkozzunk.

„Jöjjön el a te országod“
Máté 6:10.

Ez a legszentebb imádságunk második kérése. A Miatyánk külmissziói kérése. Az imádság a leghatalmasabb fegyvere. Ezzel mindenki rendelkezhet. Ehhez még áldozathozatal sem kell. Nem hiába foglalta éppen imádságba ezt a kérést az Ur Jézus. Élünk vele. Könyörögjünk állhatatosan az Ő országának eljöveteleért. Hogy közöttünk, általunk és bennünk legyen meg.

Adjunk híát,

hogy a külmissziói munka széles e világon megindult újra; hogy sok misszionárius várja a behajózást; hogy Kunos Jenőék életben maradtak; hogy még mindig tart a kegyelmi idő és sok az aratni való; Molnár Mária eddigi munkájáért.

Valljuk meg,

kevés felelősségünket; elfelejtett imádságainkat; fukarságunkat; erőtlen bizonyágtevésünket; kishitűségünket.

Könyörögjünk,

a misszionáriusok szolgálataért; testi egészségükért; Kunos Jenő hunnani szolgálataért; Kunos Jenőék és Babos Sándorék szerencsés hazajöveteleért; az itthoni tábor megszervezéséért; a hazai munkások hűségéért; Isten országának teljes eljöveteleért.

HIREK

A NAGYTARCSAI NÉPFŐISKOLÁN-KON január és február havában bibliai tanfolyamot rendezünk azon férfi testvéreink számára, akik a Bibliában mélyebb ismereteket, a hitben elmélyülni óhajtának. Erre a célra már rendbehoztuk a nagyon megsérült épületek közül kettőt. Részvételi feltétel: 25 frt. egész időre és a fejadag. Jelentkezni lehet: Ev. lelkészi hivatal. Nagytarcsa. Pest m.

LÉPJUNK BE A MISSZIÓEGYESÜLETBE! A háború következtében

számos népvándorlás volt. Sokan lakhelyet változtattak vagy még mindig nem kerültek haza. Eppen ezért újból felszólítunk minden régi tagot, hogy újítsa meg tagságát, hogy tudjuk, kikre számíthatunk, kik támogatják a magyar külmissziót és kik érdeklődnek lapunk iránt. Erre a célra belépési nyilatkozatokat készítettünk, amit ki-ki beszerezhet a titkárnál (Gyöngyösi Vilmos lelkész Bp., IV. Deák-tér 4.) de egy lapon is jelentkezhetünk. Rendes tagsági díj egy esztendőre 10 frt. Pártoló tagsági díj: 6 frt.

A MISSZIÓI LAPOK következő körlevele vízkereszt ünnepe 1947. január 6-án jelenik meg. Az a szám teljes egészében Kínáról, az ott folyó missziói munkáról fog szólni. Egy példány ára 50 fillér. A lapot egyes példányokban is megküldjük, de ajánlatosabb portóköltőség megtakarítás végett a csoportos megrendelés.

BABOS SÁNDORÉK elhagyták Mandzúriát. Jól vannak és Kunos Jenő levele alapján jelenleg Pekingben várakoznak a hazautazás lehetőségére.

FINNEK JAPAN MISSZIÓJA, mely 1942-ben betiltatott, most újra megindult. Az állomáson maradt 12 misszionárius egy hivatalával most hazakerült, egy pedig hazaérkezésükor meghalt. V. Savolajnen finn lelkész feleségével Amerikán keresztül régi japán állomáshelyére érkezett.

STANLEY JONES indiai misszionárius irányítása mellett Braziliában újra-egyesülési törekvések vannak. Az egyesült protestáns felekezetek »Brazíliai egyesült egyház« néven működne, ha az egyesülés létrejön.

REFORMATUS KÜLMISSZIÓ SZÖVETSÉG most megjelent harmadik körlevele (Hajnal) Molnár Mária haláláról szóló h iradással foglalkozik, melyek alapján mi is megemlékeztünk. Örömmel olvassuk benne az Erdélyi Külmissziói Baráti Társaság lassú megelevenedési híret.

KÜLMISSZIÓI ÓRAK BUDAPESTEN, az Üllői úti imateremben (24. szám II. emeletén) minden hónap első hétfőjén 6 órakor.

MISSZIÓ PERSELYEK sok felelősséget ébresztettek a régi időkben. Minden evangélikus családban és lelkészi hivatalban ott kellene lenni és hozzá kellene szoktatni a családot és hivatást, hogy rendszere-

sen adakozzanak. A fém pénz újabb korszakában ismét ajánljuk perselyeinket. Pénztárosunk Rimár Jenő lelkész Bpest, XIII. Fóti út 22. szívesen küld. A tele perselyeket az illetékes lelkészi hivatal felbontja, újabb címkével leragasztja az összeget 16.188 csekkszámán beküldi. Sok kicsi sokra megy!

KIMUTATÁS

a Magyarországi Evangélikus Misszió Egyesület pénztárába 1946. aug. 1-től november 20 ig befizetett összegekről.

Tagdíjak: Budapestről; Dr. Molnár Gyula 10 F, Rimár Jenő 10 F, Rimár Jenőné 10 F, Mokry Eszter 10 F, Szauer Klára 10 F, Nyiregyházáról: Túróczy Zoltán 10 F, Mikler Erzsébet 10 F, Gécseről: Erős János 6 F, Göcse Zsigmondné 6 F, Nagytarcsáról: özv. Kiss Pálné 10 F, Laukó János 16 F, özv. Sipiczki Györgyné 10 F, Cellődömölkéről: Hubert István 6 F, Molitorisz János 6 F, Bogárdi Margit 10 F, Sárvárról: Dr. Bogár Imre 10 F, Dr. Bogár Imréné 10 F, Mód Aladár Nagysimonyi 6 F, Mesterházy Sándor 6 F, Nagy István Ostyaasszonyfa 6 F, Kiss Vönöczk 6 F, Szabó Lajos Kissomlyó 10 F, Kutas Elek Zalaistvánd 10 F, Danhauser László 10 F.

Offertórium: Hódmezővásárhely 100 F, Vásárosmiske 49.22 F, Mogyoród 51.17 F, Fót 58.97 F, Soltvadkert 216.30 F, Gércse 4.95 FF, Mesteri 5.50 F, Nagykocsk 15.85 F, Kissomlyó 4.30 F, Alsóság 20 F, Sárvár 12.95 F, Nagysimonyi 11.75 F, Cellődömölk 23.86 F.

Adomány: Budapestről; Szauer Klára 50 F, Reök Etele 10 F, Rimár Jenő 10 F, Baráti Kör 302 F, Pintér Sándorné Ajka 10 F, Solymár András Komádi 5 F, Nyiregyházáról: Túróczy Zoltán 20 F, Joób Olivér 10 F, Fábian Imre Sárszentlőrinc 10 F, Gosztola László Zalaegerszeg 14 F, Kovács Ilona 10 F, Zalán Frigyes Aszód 10 F, Dr. Bánó Istvánné Kispeszt 20 F, Murray Endréné Székesfehérvár 2 F, Jávor Pál Hatvan 10 F, Győri János Nagytarcsa 15 F, Lébényből: Baranyai Mária 2 F, Németh Károly és neje 4 F, Németh Erzsike 1 F, Borsos Magdolna Mezőnagymihály 10 F, Kazány Vilmosné Felsőgöd 3 F, Sikter András Soltvadkert 10 F, Túrmezey János Gércse 30 F, Dr. Bogár Imre Sárvár 10 F, Soltvadkerti missziói gyermekszövetség 4 F, az előző gyermekszövetség 3 F.

Az Ur áldó kegyelme legyen velünk Budapest, 1946. november 20.
Csekkszámja száma 16.188.

Rimár Jenő
pénztáros.
VI. Fóti út 22.

Ára: 50 fillér.

A körlevél árát és portóköltését, valamint a külmisszióra szánt adományokat kérjük Evang. Misszióegyesület 16.188 sz. csekkszámájára küldeni.

Felelős kiadó: Danhauser László.
Fébé-nyomda Bpest, Fel.: Kalmár J.

MIND A HÁROM RÉSZT A BEFIZETŐNEK KELL OLVASHATÓAN KITÖLTENIE

TÉVES ADATOK BEJEGYZÉSÉRT A BEFIZETŐ FELEL

Az összeg rendeltetése,

Hivatkozási szám,

Elismervény

..... P f azaz

..... P fillerről.

mely összeget
befizették a

16.188

sz. csekk-
számlára

A csekkszámilatulajdonos neve és lakhelye

Magyarhoni ág. h. ev. misszió egyesület
pénztára, Budapest

A postakalmazott aláírása

M. KIR. POSTATAKARÉKPÉNZTÁR

Az összeg rendeltetése,

Hivatkozási szám,

Értesítő-lap

..... P f azaz

..... P fillerről.

mely összeget
befizették a

16.188

sz. csekk-
számlára

A befizető neve és lakhelye

M. KIR. POSTATAKARÉKPÉNZTÁR

Kereskedelmi

Ellenőrzési szelvény

..... P f-ről

mely összeget
befizették a

16.188

sz. csekk-
számlára

A befizető neve és lakhelye

Kereskedelmi m. ag.

HASZNÁLJON GUMIBÉLYEGZŐT, CÍMÉT NEM FOGLJÁK ELTÉVESZTENI

A postatakarékpénztári csekkforgalom:

Biztonságos, mert a számlatulajdonos a pénzkeze és számolás és pénzváltás kényelmetlenségeitől és veszélyeitől mentesül és szükség esetén a teljesített ki- és átutalásokról 3 éven belül igazolást kaphat.

Könnyen hozzáférhető, mert az intézet közvetlen szervei a min. kir. postahivatalok és postaügynökségek az ország legkisebb helyén is elhelyezhetők.

Kényelmes és gyors, mert a számlatulajdonos pénze teletti iróasztala mellől bármely időben – szeszre való tekintet nélkül – a csekküriap egyszerű kitöltésével rendelkezhet.

Olcsó, mert a számlatulajdonos a kifizetési forgalomban jutalékmentesen és befizetési díj felszámítása nélkül egyenlítheti ki tartozásait. Minden számlatulajdonosnak érdeke tehát hogy mindazoknak akikkel üzleti összeköttetésben áll legyen csekk számlája a postatakarékpénztárnál.

Teljesen mindegy,
hogy Ön és üzletfelei hol laknak

MERT HA MINDKÉT FÉLNEK,
— az adósnak és a hitelezőnek —
van csekk számlája, akkor a tartozás
megfizetése csak

5 fillér kezelési díjba kerül.